

АГАТА КРИСТИ ПОСЛЕДНИЯТ СЕАНС

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

Раул Дюброй прекоси Сена, тананикайки си някаква мелодийка. Беше добре изглеждащ млад французин на около тридесет и две, имаше свежо лице и малки черни мустачки. По професия беше инженер. Навреме стигна до „Кардоне“ и зави във входа с номер седемнадесет. Портиерката го изгледа от своята бърлога и недоволно измърмори някакво „добро утро“, на което той отговори весело. После се изкачи по стълбите до апартамента на третия етаж. Докато чакаше да отворят на позвъняването му, отново си изтананика същата мелодия. Раул Дюброй бе в особено добро настроение тази сутрин. Вратата отвори възрастна францужойка с набръчкано лице. Усмихна му се широко, когато го видя.

— Добро утро, мосю.

— Добро утро, Елиз.

Той свали ръкавиците си и влезе във вестибюла.

— Мадам ме очаква, нали? — попита през рамо той.

— О, да, разбира се, мосю.

Елиз затвори входната врата и се обърна към него.

— Ако мосю влезе в малкия салон, мадам ще дойде след няколко минути. В момента си почива.

Раул я погледна остро.

— Тя не е ли добре?

— *Добре!*

Елиз изсумтя. Мина пред Раул и отвори вратата на малкия салон. Той влезе и тя го последва.

— *Добре!* — продължи тя. — Как би могла да бъде добре, милата? *Сеанси, сеанси, все тези сеанси!* Не трябва така, Господ не го е предвидил така. За мен, направо си казвам, това си е чисто вземане-даване с дявола.

Раул я потупа успокоително по рамото.

— Хайде, хайде, Елиз. Не се вълнувай. Не бива да виждаш дявола във всичко, което не разбираш.

Елиз поклати глава със съмнение и въздъхна недоволно:

— Ех, мосю може да казва каквото си иска, но на мен не ми харесва. Погледнете мадам, с всеки изминал ден става по-бледа и слаба. Пък и тези главоболия. — Тя вдигна ръце. — Не е хубава изобщо тая работа с духовете. Наистина привидения! Всички добри души са в Рая, а останалите — в Чистилището.

— Виждането ти за живота след смъртта е забавно наивно, Елиз — отбеляза Раул, Докато сядаше на стола.

— Аз съм добра католичка, мосю — защити се възрастната жена и разсърдена тръгна към вратата, но се спря с ръка на дръжката. — След като се ожених, мосю — каза тя с молба в гласа, — ще продължава ли всичко това?

— Елиз, ти си добра и предана — отвърна той, — посветила си се на своята господарка. Не се безпокой, веднъж стане ли моя жена, цялата тази „история с духовете“, както я наричаш, ще престане. Мадам Дюброй няма да се занимава повече със *сеанси*.

Лицето на Елиз разцъфна в усмивка и тя ентусиазирано попита:

— Истина ли говорите?

— Да — кимна той и мрачно, по-скоро говорейки на себе си, продължи: — На всичко това ще трябва да се сложи точка. Симон има невероятен дар и досега го използваше съвсем свободно, но мисля, че направи достатъчно. Както правилно отбеляза, Елиз, с всеки изминат ден тя става по-бледа и по-слаба. Животът на медиума е особено тежък и напрегнат, придружен от ужасно нервно натоварване. Както и да е, Елиз, твоята господарка е най-невероятният медиум в Париж, дори бих казал в, цяла Франция. При нея се стичат хора от цял свят, защото знаят, че няма фокуси, няма измама.

Елиз изсумтя пренебрежително.

— Измама! Не, не наистина. Мадам не би могла да излъже и новородено, дори да искаше.

— Тя е ангел — каза младият французин с плам. — И аз, аз ще направя всичко възможно да бъде щастлива. Вярваш ли ми?

Елиз се приближи и проговори с простосърдечно достойнство.

— Служа при мадам от много години, мосю. С цялото си уважение към нея, бих могла да твърдя, че я обичам. Ако не вярвах, че я обожавате така, както тя заслужава, *eh bien*, мосю! Бих ви разкъсала на парчета.

Раул се засмя.

— Браво, Елиз! Ти си предана приятелка и сега сигурно ме одобряваш, след като ти казах, че мадам ще изостави духовете.

Той очакваше възрастната жена да се засмее на шегата му, но за негова изненада тя остана мрачна.

— Ами да предположим, мосю — каза колебливо тя, — че духовете не искат да я изоставят?

Раул се вторачи в прислужницата.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам — повтори Елиз, — да предположим, че духовете не искат да я изоставят?

— Мислех, че не вярваш в духове, Елиз?

— Никога не съм й вярвала — рече упорито Елиз. — Глупаво е да се вярва в тях. Въпреки това... Трудно е да се обясни, мосю. Разбирате ли, винаги съм считала тези медиуми, както сами се наричат, за хитри измамници, които използват ловко нещастията на хората, загубили свои близки. Но мадам не е такава. Мадам е добра. Мадам е честна и... — Тя сниши гласа си и продължи със страхопочитание. — *Просто се случват разни неща.* Не на шега стават разни работи и от това ме е страх. Защото, мосю, уверена съм, не бива така. Против природата е и против *le bon Dieu*^[1] и ще се наложи *някой да плаща за това.*

Раул стана от стола си, доближи я и я потупа по рамото.

— Добрата ми Елиз, успокой се — усмихна й се той. — Сега ще ти кажа нещо хубаво. Днес е последният ден със *сеанс*, от утре няма да има вече никакви сеанси.

— Значи днес, и край?

— Край, Елиз, край.

Тя печално поклати глава.

— Мадам не е добре... — започна тя.

Думите й обаче бяха прекъснати, вратата се отвори и влезе висока светла жена. Беше елегантна и грациозна, с лице, приличащо на мадоните на Ботичели. Лицето на Раул се озари и Елиз се оттегли бързо и дискретно.

— Симон!

Той взе дългите й бели ръце в своите и ги целуна.

— Раул, скъпи, мой! — нежно произнесе името му тя.

Той отново целуна ръцете й и внимателно се вгледа в лицето й.

— Симон, колко си бледа! Елиз ми каза, че си почиваш. Нали не си болна, скъпа моя?

— Не, не съм болна... — поколеба се тя.

Той я настани на дивана и седна до нея.

— Кажи тогава.

— Сигурно ще ме помислиш за глупачка — промърмори тя.

— Аз? Да те помисля за глупачка? Никога!

Симон отдръпна ръката си от него. За момент остана неподвижна, с поглед, втренчен в килима. После тихо и забързано изрече:

— Страх ме е, Раул.

Той я изчака да продължи, но тъй като тя не го направи, окуражително подхвърли:

— Но от какво?

— Просто ме е страх. Това е.

— Но...

Той я погледна объркано и тя бързо отговори:

— Абсурдно, нали? Но изпитвам точно това. Страх, нищо повече. Не знам от какво или защо, но през цялото време съм обзета от мисълта, че нещо ужасно ще ми се случи...

Тя се вторачи пред себе си. Раул внимателно я прегърна през рамото.

— Скъпа моя — започна той, — не трябва да се предаваш. Знаем за какво става дума, Симон. Напрежението в живота на медиума. Всичко, от което имаш нужда, е почивка, почивка и спокойствие.

Тя го погледна с благодарност.

— Да, прав си Раул. Точно от това се нуждая. Почивка и спокойствие.

Затвори очи и се облегна леко назад на ръката му.

— И щастие — прошепна Раул в ухото ѝ.

Притегли я към себе си. С все още затворени очи, Симон си пое дълбоко въздух.

— Да — отвърна тихо тя. — Когато ме прегръщаш, се чувствам сигурна. Забравям за живота си, ужасния живот на медиум. Знаеш много за него, но дори и ти не подозираш какво точно означава.

Той почувства как тялото ѝ се стяга в прегръдката му. Очите ѝ се отвориха отново и се втренчиха пред нея.

— Седиш в тъмнината на кабинета в очакване. А тъмнината е ужасна, Раул. Защото тя е празнота, липса. Съзнателно човек се изгубва в нея. После не знае какво става, не чувства нищо, а накрая

идва бавното, болезнено завръщане, събуждането от съня и се чувстваш толкова изморен, толкова ужасно изтощен.

— Знам — промълви Раул. — Знам.

— Толкова изморен — прошепна отново Симон.

Тялото ѝ се отпусна, докато повтаряше тези думи.

— Но ти си невероятна, Симон.

Той взе ръцете ѝ в своите, опитвайки се да я накара да сподели неговия ентузиазъм.

— Ти си уникална. Най-великият медиум, когото е познавал някога светът.

Тя поклати глава, като леко се усмихваше на думите му.

— Да, да — настояваше Раул. Той извади две писма от джоба си. — Виж, от професор Рош и доктор Женир от Нанси. И двамата се надяват да провеждаш от време на време сеанси за тях.

— О, не! — Симон скочи на крака. — Няма! Няма! Трябва да се приключи с всичко. Завинаги! Ти ми обеща, Раул!

Раул се втренчи удивен в нея, докато тя се олюляваше пред него като лодка в морето. Стана и взе ръката ѝ.

— Да, да — опита се да я успокои той. — Разбира се, че е приключено, това е ясно. Но аз се гордея с теб, Симон, и затова споменах тези писма.

Тя го погледна бързо с кос поглед, пълен със съмнение.

— Никога няма да поискаш вече да провеждам сеанси, нали?

— Не, не — каза Раул — освен ако ти сама не пожелаеш, от време на време само за близки приятели...

Тя го прекъсна възбудено.

— Не, не, никога вече. Опасно е. Казвам ти, чувствам го, голяма опасност. — Тя закри лицето си за малко, после отиде до прозореца. — Обещай ми, че повече никога няма... — промълви през рамо тя.

Раул отиде до нея и я прегърна през раменете.

— Скъпа — каза нежно той, — обещавам, че след днес вече никога няма да се занимаваш с това.

Той почувства внезапното ѝ сепване.

— Днес — промърмори тя. — О, да, бях забравила мадам Екс.

Раул погледна часовника си.

— Тя всеки миг ще пристигне. Но, ако не си добре, Симон...

Симон сякаш не го чуваше, а следваше някакви свои мисли.

— Тя е... странна жена, Раул. Много странна. Знаеш ли, аз... аз почти изпитвам ужас от нея.

— Симон!

В гласа му имаше укор и тя веднага го почувства.

— Да, да, знам, Раул. Ти си като всички останали французи. За вас майката е свята и считаш, че не трябва така да се отнасям към нея, след като е загубила детето си. Но не мога да ти го обясня Раул. Тя е толкова едра и черна. А ръцете ѝ! Някога вглеждал ли си се в ръцете ѝ, Раул? Големи, силни като на мъж. О! — Тя потрепна и затвори очи.

Раул издърпа ръката си и сдържано рече:

— Наистина не мога да те разбера, Симон. Естествено, като жена би трябвало да изпитваш само съчувствие към друга жена, майка, загубила единствената си рожба.

Симон нетърпеливо махна с ръка.

— О, ти си този, който не можеш да разбереш, скъпи приятелю! Човек не може да преодолее подобни неща. Още в първия момент, когато я видях, почувствах... — тя разпери ръце. — *Страх!* Нали си спомняш, колко дълго време ѝ отказвах? Бях сигурна, че по някакъв начин ще ми донесе нещастие.

Раул сви рамене.

— Всъщност стана точно обратното — каза той сухо. — Всички сеанси преминаха със забележителен успех. Духът на малката Амели веднага те обсебваше и материализацията бе направо удивителна. Наистина професор Рош трябваше да види последната.

— Материализации... — произнесе с нисък глас Симон. — Известно ти е, че не знам какво се случва, докато съм в транс, затова, моля те, кажи ми наистина ли материализациите са толкова сполучливи?

Той кимна ентузиазирано.

— При първите сеанси фигурата на детето се виждаше в неясна мъгла — обясни той, — но при последния *сеанс*...

— Да?

Той продължи с особено нежен глас.

— Симон, детето беше там като истинско, от плът и кръв. Дори я докоснах, но когато видях, че това ти причинява болка, не позволих на мадам Екс да направи същото. Страхувах се, че тя ще загуби самоконтрол и това би могло да ти причини нещо.

Симон отново се приближи до прозореца.

— Бях страшно изтощена, когато се събудих — промълви тя. — Раул, сигурен ли си, наистина ли си сигурен, че това беше *истинско*? Знаеш, че добрата стара Елиз го счита за търговия с дявола?

Тя се засмя доста неуверено.

— Знаеш какво мисля — каза мрачно Раул. — Когато се сблъскаш с непознатото, винаги има опасност, но в случая каузата е благородна, защото това е каузата на науката. По целия свят винаги е имало мъченици на науката, пионери, платили цената на откритието, така че останалите безопасно да ги последват. Вече десет години работиш за тази наука с цената на ужасно нервно напрежение. Отсега нататък, след като си дала своя дял, си свободна да търсиш щастието си.

Тя му се усмихна нежно. Спокойствието ѝ се бе възвърнало. После бързо погледна часовника.

— Мадам Екс закъснява — промърмори тя. — Може и да не дойде.

— Мисля, че ще дойде — каза Раул. — Часовникът ти е малко напред, Симон.

Тя започна да се разхожда нагоре-надолу из стаята, като оправяше по нещо тук-там.

— Чудя се коя ли е тя, тази мадам Екс? Откъде е, каква е средата ѝ? Странно, че нищо не знаем за нея.

Раул повдигна рамена.

— Повечето хора, които отиват при медиум, по възможност запазват анонимността си — обясни той. — Елементарна предпазливост.

— Предполагам — съгласи се апатично Симон.

Малката порцеланова вазичка се изплъзна от пръстите ѝ и се строши на парчета върху плочките на камината. Тя рязко се обърна към Раул и прошепна:

— Виждаш ли? Не съм на себе си. Раул, ще ме помислиш ли за много, много страхлива, ако откажа на мадам Екс днешния сеанс?

Учуденият му поглед я накара да се изчерви.

— Ти ми обеща, Симон... — започна той внимателно.

Тя се облегна на стената.

— Няма да го направя, Раул. Няма.

Погледът му, нежен и укорителен, я накара да потръпне.

— Не мисля за парите Симон, макар сигурно да разбираш, че сумата, която ти предлагат за последния сеанс, е огромна. Просто огромна.

— Има неща, по-ценни от парите — прекъсна го предизвикателно тя.

— Разбира се — съгласи се той с топъл глас. — Точно това казвам. Помисли само. Това е една майка, която е загубила единственото си дете. В случай че си наистина болна и не е каприз от твоя страна, би могла да отхвърлиш прищевките на една богата дама, но би ли могла да откажеш на една майка да види за последен път детето си?

Медиумът отчаяно разпери ръце.

— О, ти ме измъчваш! — прошепна тя. — Въпреки това си прав. Ще направя каквото поискаш, но зная от какво се страхувам. От думата „майка“.

— Симон!

— Раул, съществуват първични, изначални сили. Повечето от тях са били унищожени от цивилизацията, но майчинството е непокътнато. Животни или хора, няма значение. В целия свят няма сила, равна на любовта на майката към детето. Тя не се подчинява на никакви закони, не познава никаква милост, готова е на всичко и може да унищожи без колебание каквото и да се изправи отпреде ѝ. — Тя спря леко задъхана, после се обърна към него с бърза, обезоръжаваща усмивка. — Днес сигурно изглеждам глупаво, Раул. Знам го.

Той я хвана за ръката и рече:

— Полегни си за малко. Почини си, докато тя дойде.

— Добре — усмихна се тя и излезе от стаята.

Раул остана замислен за известно време, после отиде до вратата, отвори я, прекоси коридора и влезе във всекидневната отсреща.

Стаята много приличаше на тази, която бе напуснал, но в единия ѝ край имаше ниша с голямо кресло. Тежки черни завеси закриваха нишата. Елиз подреждаше стаята. Близо до нишата бяха поставени два стола и малка кръгла маса. На нея имаше малък барабан, рог, няколко листа и моливи.

— За последен път — промърмори Елиз с мрачно задоволство. — О, мосю, така ми се иска всичко вече да е свършило.

Прозвуча рязкото извъняване на електрическия звънец.

— Ето я и нея, онази зловредна жена — продължи старата прислужница. — Не може ли да иде да се помоли като хората за душата на детето си в църква и да запали една свещ на Божията майка? Не знае ли Всемиловият какво е най-добре за нас?

— Елиз, отиди да отвориш вратата — нареди ѝ безапелационно Раул.

Тя го изгледа, но се подчини. След малко се върна и въведе гостенката.

— Ще съобщя на господарката, че сте дошли, мадам.

Раул се приближи, за да стисне ръката на мадам Екс.

Думите на Симон витаеха в съзнанието му.

„Толкова едра и толкова черна.“

Тя *наистина* беше едра жена и строгият ѝ траур по френския обичай изглеждаше нелепо. Заговори с много нисък глас.

— Страхувам се, че малко закъснях, мосю.

— Съвсем малко — отвърна с усмивка Раул. — Мадам Симон си почива. Съжалявам, но трябва да ви кажа, че тя не е в най-добрата си форма. Много е нервна и напрегната.

Ръката ѝ стегна неговата като в менгеме.

— Нали ще има сеанс? — попита остро тя.

— О, да, мадам.

Мадам Екс въздъхна облекчено и седна на стола, а един от наситено черните воали се развя около нея.

— О, мосю — промълви тя, — не можете да си представите, не можете да повярвате каква радост ми носят тези сеанси! Мъничката ми! Моята Амели! Да я виждам, да я чувам, вероятно дори да мога да протегна ръка и да я докосна.

Раул заговори бързо и категорично.

— Мадам Екс, как да ви обясня? Не трябва да правите нищо, освен по мое изрично указание. В противен случай съществува много сериозна опасност.

— Опасност за мен?

— Не, мадам — каза Раул. — За медиума. Необходимо е да разберете, че науката обяснява по някакъв начин явленията, които се случват. Ще се изразя съвсем просто, без да използвам специфичния език. За да се прояви, духът е необходимо да използва реалната

физическа субстанция на медиума. Забелязали сте изпарението, което излиза от устните на медиума. То в крайна сметка кондензира и се оформя в нещо като физическа прилика на тялото, което е носела душата. Считаме, че тази именно ектоплазма е всъщност субстанцията на медиума. Надяваме се някой ден да го докажем чрез внимателно експериментирание и измерване, но голямата трудност е в опасността и болката, която крие всякакъв допир с явлението. Грубият допир с материализацията би могъл да доведе дори до смъртта на медиума.

Мадам Екс го слушаше с напрегнато внимание.

— Това е много интересно, Мосю. Кажете ми, няма ли да дойде време, когато материализацията ще бъде в такъв напреднал стадий, че ще бъде възможно да се отдели от създателя си — медиума?

— Това са фантазии, мадам.

Тя продължи да настоява.

— Но всъщност не са невъзможни, нали?

— Засега съвсем невъзможни.

— Може би в бъдеще?

Отговорът на този въпрос му беше спестен от влизането на Симон. Изглеждаше безжизнена и бледа, но очевидно напълно възстановила самоконтрола си. Доближи се и стисна ръката на мадам Екс, макар Раул да забеляза лекия трепет, който пробяга по нея.

— Съжалявам да чуя, че не сте добре, мадам — каза мадам Екс.

— Няма нищо — отвърна Симон доста рязко. — Ще започваме ли?

Тя отиде до нишата и седна в креслото. Раул усети, че го залива вълна от страх.

— Не си се оправила достатъчно! — възкликна той. — По-добре да прекратим *сеанса*. Мадам Екс ще прояви разбиране.

— Мосю!

Мадам Екс се повдигна недоволна.

— Да, да, така ще бъде по-добре. Сигурен съм.

— Мадам Симон ми обеща още един път.

— Така е — тихо се съгласи Симон. — И съм готова да удържа на думата си.

— Надявам се, мадам — каза жената.

— Няма да престъпя думата си — каза хладно Симон и добави внимателно — Не се безпокой, Раул. В края на краищата е за последен

път. За последен път, слава Богу.

По неин сигнал Раул дръпна тежките черни завеси пред нишата. Издърпа и завесите на прозореца така, че стаята остана в полумрак. Посочи единия от столовете на мадам Екс и се подготви да заеме другия. Мадам Екс се поколеба.

— Ще ме извините, мосю, но... Аз напълно вярвам във вашата и тази на мадам Симон почтеност. Позволих си да донеса това с мен, за да бъдат доказателствата ми още по-неопровержими.

Тя извади от чантата си здрава корда.

— Мадам! — извика Раул. — Това е обида!

— Предпазна мярка.

— Повтарям, това е обида.

— Не разбирам съображенията ви, мосю — каза студено мадам Екс. — Ако няма измама, не би трябвало да се страхувате от нищо.

Раул се изсмя презрително.

— Мога да ви уверя, че няма от какво да се страхувам. Завържете ръцете ми. Ако щете, завържете и краката.

Думите му не предизвикаха желаниа ефект и тихо и без емоции мадам Екс изрече:

— Благодаря ви, мосю.

Тръгна към него с ролката корда.

Изведнъж Симон извика зад завесата.

— Не, Раул. Не. Не й позволявай да го прави.

Мадам Екс се усмихна подигравателно.

— Мадам се страхува — отбеляза тя саркастично.

— Да, боя се.

— Внимавай какво говориш, Симон! — извика Раул. — Очевидно мадам Екс е останала с впечатлението, че сме шарлатани.

— Просто искам да съм сигурна — отвърна мрачно дамата и методично се зае да завърже Раул за стола.

— Трябва да ви поздравя за вашите възли, мадам — отбеляза той иронично, когато тя свърши. — Доволна ли сте сега?

Мадам Екс не отговори. Обиколи стаята, оглеждайки внимателно ламперията. После заключи вратата, водеща към хола, извади ключа и се върна на мястото си.

— Сега — каза тя с глас, който трудно би могъл да бъде описан, — сега съм готова.

Минутите се нижеха. Зад завесата дишането на Симон ставаше все по-тежко и хъркащо. После този звук изцяло изчезна, заместен от стенания. Последваха няколко минути тишина, прекъснати от внезапно потрепване по барабана. Рогът се повдигна и падна на земята. Чу се ироничен смях. Завесата пред нишата леко се отмести така, че фигурата на медиума с глава обронена на гърдите се виждаше достатъчно добре през отвора. Изведнъж дъхът на мадам Екс секна. Подобен на лента поток мъгла започна да излиза от устата на медиума. Кондензираше постепенно в някаква форма, формата на малко дете.

— Амели! Мъничката ми Амели! — дочу се хриптящият шепот на мадам Екс.

Неясната фигура се избистряше постепенно. Раул се бе втренчил с невярващи очи. По-успешна материализация не се бе случвала досега. Със сигурност това бе истинско дете, дете от плът и кръв.

— *Матап!* — заговори мекият детски глас.

— Детето ми! — извика мадам Екс. — Детето ми!

Тя почти се надигна от стола си.

— Бъдете внимателна, мадам — предупреди Раул.

Материализацията премина колебливо през завесите. Беше дете. То стоеше там с протегнати напред ръце.

— *Матап!*

— О! — възкликна мадам Екс и отново се надигна от мястото си.

— Мадам! — извика Раул обезпокоен. — Медиумът...

— Трябва да я докосна — изхърка мадам Екс и се придвижи една стъпка напред.

— За Бога, мадам, овладейте се! — изкрещя Раул. Той наистина бе изплашен. — Веднага седнете!

— Малкото ми детенце! Трябва да я докосна.

— Мадам, заповядвам ви, седнете!

Раул отчаяно се бореше да се освободи, но мадам Екс си бе свършила чудесно работата и той бе безпомощен. Завладя го ужасяващо усещане за приближаващо бедствие.

— За Бога, мадам, седнете! — изкрещя отново той. — Помислете за медиума.

Мадам Екс се обърна към него с груб смях.

— Какво ме интересува медиума? — викна тя. — Искам детето си.

— Вие сте луда!

— Моето дете. Моето дете, казвам ви. Моето собствено, дете. Моята плът и кръв! Мъничката се завръща от мъртвите при мен. Жива, с топлия си дъх.

Раул отвори уста, но не успя да издаде и звук. Тя бе ужасна! Безпощадна, подивяла, погълната от собствената си страст. Устните на детето се разтвориха и за трети път проехтяха думите:

— *Maman!*

— Ела при мен, миличко! — проплака мадам Екс.

С бързо движение тя пое детето в ръцете си. Иззад завесите се чу продължителен стон от непоносима болка.

— Симон! — извика Раул. — Симон!

Той почти не осъзна, че мадам Екс изтича край него, отключи вратата и стъпките ѝ отзвучаха надолу по стълбите.

Зад завесата още се чуваше проточения, кошмарен вой. Подобен вик Раул не бе чувал през живота си. Викът бе сменен с ужасни, давещи се звуци. После се чу глухо тупване от тяло на пода...

Раул се бореше като луд да се освободи. В треската си той постигна невъзможното — разкъса кордата със зъби. Докато се опитваше да се изправи, в стаята влетя Елиз и извика:

— Мадам!

— Симон! — извика Раул.

Те се затичаха и дръпнаха завесата.

Раул се запрепъва, отстъпвайки назад.

— Божичко! — прошепна той. — Червена, цялата червена...

Отзад гласът на Елиз прозвуча пресипнало и колебливо.

— Мадам е мъртва. Всичко свърши. Кажете ми какво стана, мосю? *Защо мадам цялата се е смалила?* *Защо е станала наполовина?* Какво се е случило?

— Не знам — отвърна Раул.

Гласът му се извиси в писък.

— Не знам. Не знам. Но мисля... Аз полудявам... Симон!
Симон!

---

[1] Всемиловичия Бог (*фр.*). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.